

Балада про дощ і любов

Віктор Баранов

Уночі, у сонній тиші,
дощ навідався в долину;
чи шукав що, чи знічев'я
молодеча кров заграла –
захотілося розваги,
захотілося пригоди,
а можливо, що й любові
захотілося дощу.
Він ішов собі, і раптом –
перед ним лежить долина:
розпашіла, розімліла,
вся готова до любові,
вся така, що тут і мертвий
стрепенеться, хіть зачувши,
бо в її гарячій лоні
сто вулканів гоготить!
Небеса густі дрімали,
ліс темнавий на узгірку
кольоровий сон дивився,
загойдавши в гніздах, дуплах
сов, синичок, сойок, дятлів,
і сорок, і трясогузок,
і усіх можливих свідків,
ласих до чужих забав.

Дощ аж слиною вдавився:
ось так випала удача!..
І накинувся на долину
з шалом огира жаского,
вицілював, голубив,
пестив цівками тугими,
сподівався на взаємність,
адже все до того йшло.
А долина – молодиця,
розпашіла, розімліла,
вже віддатися готова –
опустила раптом плечі

ще й згорнулася клубочком;
руки склавши між коліннями,
почала дрижати дрібно,
задубівши під дощем.
Ждала доторків гарячих,
теплих рук, долонь спекотних,
та натомість мокрий холод
загасив її жадання.
Дощ відчув, що біля нього –
не кохана, не коханка;
дощ відчув, що біля нього –
щось холодне і чуже.
І затих: що мав робити?
Запекла йому образа,
а чи прикрість гіркотою
стисла серце; збився подих.
І у чорнім-чорнім світі
не проблиснув жоден промінь,
не шелеснула травина,
не озвався птах чи звір.
Дощ подався світ за очі,
присягнувши більш ніколи
не вертатися в долину,
де отак його зустріли.
А долина лиш зітхнула
і подумала, що, може,
прожила б і без любові.
Але як же – без дощу...

06.08.2013 р., Ровжі